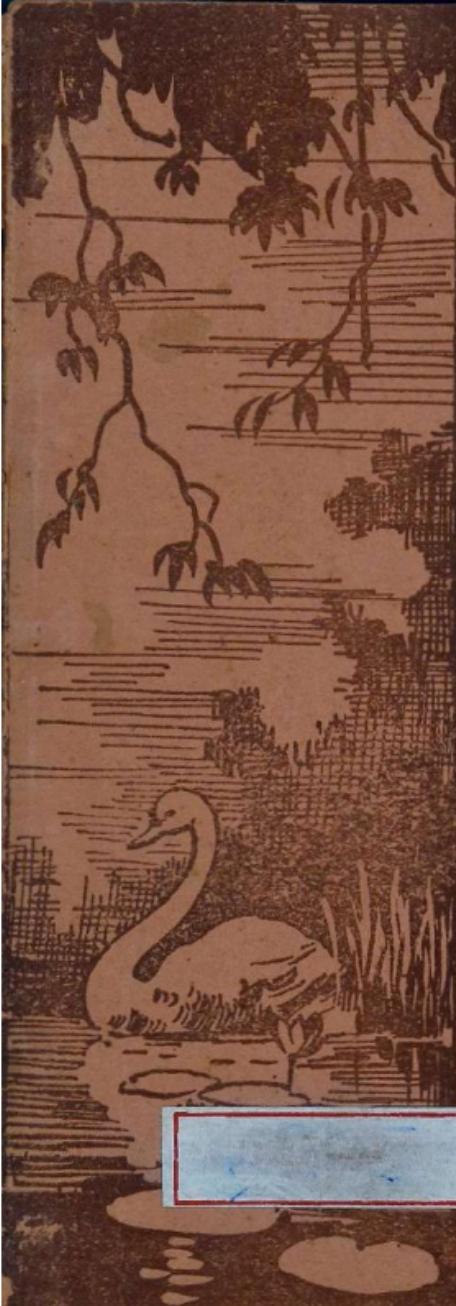

T-U-N-333

காதற்களி

—சிறுகாப்பியம்—

ஆசிரியர்:
வித்துவான் கண்ணப்பன்

! வெளியிடுவோர்:
பாரதிநாசன் பதிப்பகம்
புதுச்சேரி

காதற்கணி
—சிறுகாப்பியம்—

ஆசிரியர்:
இ. கண்ணப்பன்

காதற்கலி - விறுகாப்பியக்

ஆசிரியர்:

ஆ. கண்ணப்பன்

முதற் பதிம்பு

ஜூலை 1950

விலை 6 அறை

வெளியீடு:

மாரத்தாசன் பதிப்பகம்

95. பெருமான் கோயில் தெரு
புதுச்சேரி

அச்சு:

பழக்கியம்மா அச்சகம்
புதுச்சேரி •

காதற்கணி

— சிறுகாப்பியம்

சூதிரியர்:
இ. கண்ணப்பன்

பாரதிதாசன் பதிப்பகம்
புதுச்சேரி

இக்கியோன் முன்னுடை

—கைம்பெண் மணங்கள் பதிவு மணங்களின்
தேவையைக் கதைப்போக்கில் பாட்டால்
உனர்த்துவது காதற்களி.

—நாட்டில் நல்லறிவாளர் பரப்பிவரும் சீர்
திருத்தக் கருத்துக்களைக் கற்பனையாக மட்டு
மல்ல; உண்மையில் நடந்த உள்ளம் உருக்கும்
காட்சிகளையும் விளக்கியிருக்கிறேன்.

—காதற்களி என்முதல் முயற்சி!

—தமிழ்ப்பெருமக்களின் ஆதரவு தேவை.

—வெளியிட்ட பாரதிதாசன் பதிப்பகத்தா;
க்கு என் நன்றி.

காதற்கனி

—சிறுகாப்பியம்—

கட்டி 1

இடம் — ஆண்பொருளையாற்றின் கரையில் மணல்மேடு
நேரம் — மாலை
உறுப்பினர் — வேலன், பொன்னன் முதலிய நண்பர்கள்

(சிறு கண்ணி)

மாலையில் நண்பர் பலருடனே — மேட்டு
மணல்லினில் காற்றிற்கு வீற்றிருந்தோம்
சாலச் சிறந்திட்ட செய்தி ஒன்று — வேலன்
சாற்றினன் யாவரும் கேட்டிருந்தோம்:—

குறிப்பு:

வேலன் தன் நண்பர்கட்டுச் சொல்வதாகக், கதை,
2-ம் காட்சி முதல் நடைபெறுகின்றது கான்க

காட்சி 2

வேலன் சொன்ன கதை:

இடம் — மருதூர்

நெரம் — காலை முதல் மாலை வரை

நூறு — கற்பகம், வேலைக்காரி

கற்பகம் என்றெருநு பெண்ணைரி — அவள்
காலை யானங்கவர் கட்டமுடி!

நற்றமிழ் நூல்பல கற்றவன்தான் — அந்த
நங்கைதூர் பன்னியின் ஆசிரியை

காலை மிலேமனி எட்டுக்குள்ளே — விட்டுக்
காரிய மெல்லாம் முடித்தவளாய்

நூலெரு கையினிற் கட்டமிழ்தோர் — கையில்
நாக்கி நடந்தான் நுதற்பிறையான்

கல் இரண்டு தொலை வள்ளதுவாம் — பன்னி!

கருதிக் கற்பகம் செல்லுகையில்

நல்ல துணையாய் ஒருத்தியையும் — அவன்
தன் நுடன் கூட்டி நடந்திடுவான்

சோலைகள் குழந்த மணிபுரியாம் — அதில்

தோதுள்ள தாரும்கல் விக்கழுகம்

காலையிற் செல்பவள் கற்பகந்தான் — பின்பு
மாலையில் தான் இல்லம் மீண்டுமொன்

காட்ட 3

இடம் — மணிபுரி

நேரம் — பகல்

உறு — மணிபுரித் தலைவன் குப்புசாமி, அவன்
குடும்பம்

ஆண்டிருபத்து நாலுடையான் — குப்பன்
அங்கு மனையுண்டு! மீண்டொயுண்டு!

நீண்ட உடம்பு பழுத்தநிறம் — எந்த
நேரத்தில் நூம்பிரிக் கின்றமுகம்

வாழ்வினில் நல்ல வளப்பயமுண்டு — மிக்க
வாய்ப்புளவாய் நன்செய் யுங்செய் உண்டு
குழந் தலைமைய் பதவியுண்டு — நல்ல
குழந்தீஸ் யுண்டு துணைவர் உண்டு

துணிவுடன் தன்னை எதிர்த்தவர்கள் — உடன்
தொலைவது திண்ணம் இல் தூரறியும்
மணிபுரிக் குப்பனின் பள்ளியில்தான் — அந்த
வந்திலே லைபார்த்து ஓரழுகின்றுள்

மங்காத பொன்னிறக் கற்பகத்தைக் — குப்பன்
வைத்திருக் கிண்றுன் மனச்சிறையில்!

திங்கட் கொருமுறை சென்றிடுவான் — பள்ளித்
தெர்வினைக் கண்டு தெரிபவன் போல்

காட்டு 4

இடம் — மணிபுரப் பள்ளிக் கூடம்

நேரம் — முற்பகல்

உறு — கற்பகம், தலைவரின் பணியான், திருவர்கள்

(கடிதம்)

சிற்சில திங்கள் கழிந்தொருநாள் — உறை

சேர்த்த கடிதம் வரப்பெற்றுள்

நற்செய்தி யென்ற மகிழ்ச்சியுடன் — அந்த

நங்கை பிரித்துப் படிக்க இற்றுள்ளது:

“உற்ற குழந்தை வளர்ப்பதற்கும் — அவர்க்

குள்ளநற் கல்வி வளர்ப்பதற்கும்

கற்றுமுன் னேறிட வேண்டுமன்றே — பெண்கள்?

கல்லாத பெண்களால் நன்மையுண்டா?

கன்னி மணத்தையும் நீக்கவேண்டும்” — என்ற

கட்டுரை கண்டனள் கற்பகந்தான்

மின்னும் மஸர்முகம் வாட்டுற்றுள் — காலு

வேலின்முள் தீத்தவள் ஆகிவிட்டான்

சிந்திய நீர்த்துவி கண்ணோக்கத் — தன்

தீயதோர் கைம்மை நினைந்தவளாய்

இந்த உலகின் நிலையினையும் — மக்கள்

சவிரக்க மற்ற தன்மையையும்,

கன்னியர் தாழ்ந்த நிலையினையும் — அவர்
காதலில் நஞ்சு களிழப்பதையும்
உன்னிடுன்னிமளம் நெயலுற்றுன் — எனில்
உள்ளத்தில் மீண்டும் மறைக்கலுற்றுன்.

மேறும் தொடர்ந்து படிக்கலுற்றுன் — மன
வேதனை யாங்கடல் ஆழ்ந்திடுவாள்
“வாழ்வினில் தாழ்வுதம் பெண்டிர்கட்டே — ஆயின்
வாழ்க்கையில் மங்கையர் வீழ்ச்சியற்றுர்.

குளத்தினை நீத்த மலர்போலே — இளம்
கோலத்தை நீத்தனர் கன்னியர்கள்
நலத்தினை வீனே கெடுத்துவிட்டார் — அவர்
நாயினுங் கேடாய் மதிக்கப் பட்டார்.

மாளிகை செல்வம் அணித்துமுண்டு — நின்
மாயன் மகளை மணக்க வெண்பார்
நானும் மறுத்திடில் சிறிடுவார் — அவர்
நாயினும் கேடென்று கூறிடுவார்.

மலராத நல்ல அரும்பதுவும் — நானில்
மலர்ந்து மணத்தை அளிக்குமுன்னே
உலகோர் பறிக்க விரும்புவரோ? — இந்த
உண்மைமை என்னவும் நாம் மறுப்பார்.

மாதர் மறுமணம் வேண்டுமென்றால் — இந்த
மாதிலை வந்தே எதிர்த்திட்டுவாம்
எதுமுடியாது முடியா தென்பார் — அறி
வில்லாத வையத்தை என்செய்யலாம்?

நன்று புரட்சியைப் பெண்ணுவகில் — தொண்டு
நானும்செய் தேநிலை நாட்டிடுவோம்
துன்று உழைப்பைமேற் கொள்ளவேண்டும் — எக்
குறைவந்து நேர்ந்தர மும் போக்கவேண்டும்.

‘பெற்றேர் கழகம்’ நிறுவவேண்டும் — அகில்
பெற்றகாய் மார்க்கன் உறுப்பினரால்!
மற்றவர் கட்டணம் சுயவேண்டும் — அகில்
வறியவர் கட்டணம் நூலையில்லை.

ஆதவின் இதுபற்றிப் பேசவேண்டும் — நாளை
மாலைநீ பள்ளியில் தங்கிடுக
கோதையர் யாவர்க்கும் இன்னுறைப்போம் — ஆ
இங்குனம் தலைவன் குப்புசாமி.’

(கற்பகத்தின் கடிதம்)

படித்து முடித்தனன் கற்பகந்தான் — நெஞ்சில்
நல்லைற் பாடென்று பட்டதஞால்
தொடிப்பொழு தாக்கிலும் போக்காமல் — கயல்
நொக்கினன் அஞ்சல் வரைதலுற்றுன:—

“வணக்கம் கடிதம் வரப்பெற்றேன் — தங்கள்
மனத்தின் கந்ததுக்கள் யானறிந்தேன்
கணக்க மொன்றின்றித் தொடங்கிடுவோம் — நல்
தொண்டினுல் நாட்டைழுவ் னேறச்செய்வோம்

அடியாள் கற்பகம்” என்றெழுதி — வந்த
ஆளின் வசமாய் அனுப்பினிட்டாள்
விடியலை நோக்கித் தவம்கிடந்தான் — குப்பன்
மெல்லியின் அஞ்சலைக் கண்டவுடன்

காட்டி 5

இடம் — மணிபுரி

நேரம் — மாலை

உறுபு — கற்பகம், மாணவர், குப்பன்

காலை மலருமுன் கற்பகந்தான் — நெற்றூருக்
கடிதக் கருத்தினை என்னினளாம்
கோலினைக் கானும் குரங்கினைப்போல் — அவன்
குப்பனின் சொற்பாடு பள்ளிசென்றுள்.

மாலை யிலேமணி ஜூந்தடிக்கை — மங்கை
மாணவர் யாவரும் செல்க வென்றால்
சேனின் விழியாள் தனித்திருந்தான் — குப்பன்
தேடி வருகின்ற நேரம்என்றே.

வண்டியும் வந்தது வந்துவிட்டான் — மாது
வருகவென்றே வரவேற்று நின்றுள்
கொண்ட மகிழ்ச்சியிற் குப்பனுமே — அங்குக்
குந்தினன் நாற்காலி ஒன்றினிலே.

இளங்கொடி யானோ அமர்ந்திடுக — என்
றியம்ப அமர்ந்தான் ஒருபுறத்தே
வளமார்ந்த சொன்மாரி பெய்திட்டான் — கழகம்
வைக்கும் முறைபல சொல்லிதின்றுள்.

உளமாரக் கற்பகம் நன்றென்றுள் — உங்கள்
உரையில் படிநடப் பேன்என்றுள்
தனரா முயற்சி செயல்முடிக்கும் — என்று
தையல் உரைத்திட்டான். கூறுகின்றுள்ளது:

கழகத் தலைவியும் நீயேதான் — தக்க
கல்வி யுடையவன் நீயென்றுள்
குழல்மொழி கற்பகம் சொல்லிடுவான் — குப்பன்
கூர்த்த செனிக்கழு தாகிடுவே:

நல்ல செயல்செய்ய எண்ணினிர்கள் — இனி
நாம் அதில் சேர்ந்துதொண் டாற்றுகையில்
கல்வி யில்லாததிலே ஹுரினர்கள் — என்ன
கதைகட்டிப் பேசிடு வார்களோ!

கற்பகம் இவ்வாறு கூறியதும் — குப்பன்
கண்டவர் பற்பல கூறட்டுமே
நற்செயல் ஒன்றை நடத்திடுங்கால் — தீமை
நன்னை இயற்கைதான் என்றுரைத்தான்.

மேறும்நான் ஓர் இளங் கைம்பெண்ணைன் — என்று
மெல்ல உரைத்துக்கண் ஸீர்விட்டான்
சோலீ மலர்முகம் வாடிடுமே — ஏன்
தொல்லை அடைந்திடு கின்றனைந?

என்றஞல் ஆகாத தொன்றில்லையே — உன்னை
யார்என்ன செய்திடப் போகின்றார்?
சொன்னதைக் கேட்டு நடப்பவர்கள் — என்
சொல்லை மீறுதவர் ஊரினர்கள்.

அடுத்தொரு கூட்டம் நடத்திடுவோம் — மற்றும்
ஆசிரியை மாறைக் கூப்பிடுவோம்
அடுத்தது முடிந்திட வேண்டும்என்றே — குப்பன்
ஏறினன் வண்டி பறந்ததுவே.

தாட்ட 6

இடம் — சுற்றுப்புறம்

நேரம் — பகல் முழுதும்

உறுப் — ஊசிலூள்ளோர், குப்பன், கற்பகம்.

மும்முறை கூட்டம் நடந்ததுவாம் — மக்கள்

முனுமுனுத்தார் கிலர் சரின்றனர்

நன்முறை யாவும் வகுத்தார்கள் — குப்பன்

நாடோறும் வஞ்சியைக் காண்பதுண்டாம்.

கழக நிகழ்ச்சியைக் கூறிடவே — அந்தக்

கற்பகம் குப்பணப் பார்ப்பதுண்டு

நிழல்போலக் குப்பனும் செல்வதுண்டு — அந்த

நேரிழை பால்மனம் சென்றதினால்.

கட்டட 7

இடம் — பள்ளியின் பின்புறமுள்ள சோலை
நேரம் — மாலை

உறுபு — கற்பகம், குப்பன்,

அறுவீர் விருத்தம்

தென்றலினங் காலைசையத் தேனீக்கள்
பண்ணிசைக்கக் குயில்கள் பாட
மென்னகைமுல் ஜிகாட்ட மேற்றிசையின்
வானத்தில் மேனி யேசெம்
பொன்னுன கதிர்வீழப் பொற்புடைய
தாமரைதான் இதழ்கள் கூம்ப
மன்னிலை எதிர்நோக்கித் தன் அங்கை
ஏடுத்தல்லி மஸர்த்தும்மாலை

தன்னமை ஸாததமிழ்ப் பெரியோர்கள்
கவிதைன னும் தனிக்கிண் னாத்தில்
கன்னல் நிகர் இனியதமிழ்க் கவைத்தேனை
கவைத்ததை னும் கனிந்த சொல்லான்
தன்புறத்தே நிகழ்வறியரன் தனிக்கொடுபோல்
பள்ளிக்குப் பின் புறத்தே
மன்னுமொரு சோலையிலுட் கார்ந்திருந்தான்
தேடியங்கு வந்தான் குப்பன்.

இனியதமிழ்த் தீங்கவிலை யின்பத்தில்
 தன்கருத்தை இணைத்தா எகித்
 தனிமையிலே விற்றிருந்தான். குப்பனே
 தையலில்பிள் தனியிருந்து
 கனி மொழியான் அழகையெலாம் கண்கொண்ட
 மட்டுமள்ளி உண்டு ருந்தான்
 திணேயேயின் பண்யாகு மலையுமாகிச்
 செப்பறிய நாயிற்றுக் குப்பன்காதல்.

முற்றுக்கி வசப்பட்டான் தன்வசத்தில்
 மொய்த்தவளாய் இயற்கை யின்பம்
 உற்றநமி மின்பமென உரைத்தபடி
 திரும்பினால் குப்பன் தனினைக்
 கற்பகம்கண் டான்விரைவில் அருகிறசென்றுள்
 வணக்கம்னனக் கழற ஸ்ரானால்
 பொற்கொடியே என்னென்னிக் கொண்டிருந்தாய்
 புகல்ளன்று குப்பன் கேட்டான்.

இன்பத்தை அவித்திடுமிக் கவிதையெலாம்
 இயற்கைத்தாய் தோற்று விப்பான்
 என்னுளத்தை அதில்சேர்த்தேன் நும்வருகை
 யானறியேன் அதனால் என்னை
 மன்னிக்க வெண்டுமென்றுள்! இன்பத்தின்
 நேர்எதென்றுன். தமிழ்தான் என்றுள்.
 அன்னதன்று! மடமையிலே அன்னதன்று
 நன்றுய்னன் அகம்நோக் கென்றுள்.

எழுசீர் விருத்தம்

தன் நலைய தோளானின்
 குறிப்பறிந்தாள் கூறுகின்றுள்
 உங்கட்கோர் மலையாள் உள்ளாள்
 இன்றெனியும் மணப்பதைநீர்
 மறக்கவென்றுள்! நோய்பொறுக்க
 இயறுமோ என்று ரைத்தான்
 அன்னதைநீர் தனிக்க என்றுள்
 தனிப்பதைநில் என் னுயிரைத்
 தனிப்பதை ஆகும் என்றுள்
 கன்னியவள் என்னத்தில்
 ஆழ்ந்திட்டாள் தன் னிரண்டு
 கன்னீரால் கழறு கின்றுள்:—

ஆதிமுதல் உன்னதொரு
 வழக்கமதைக் கேட்டிடுக
 ஆடவர்பன் மணம்கொள் வார்கள்
 சாதிமுறை நூலின்முறை
 தலைமுறைகள் காட்டியே
 தைய ஆக்கு மறும ணத்தைத்
 தீடுதல்பார் மனச்சான்று
 சிறிதுமிலார் ஆதலால்
 சிறியவளை மனத்தல் வேண்டாம்
 காதறுளம் படைத்துள்ளேன்
 ஆறுறும் நாறுமோர்
 கைம்பெண்ணே அன்றே என்றுள்.

எண் சீர் விருத்தம்

நங்கைநான் அறியாத பருவந் தன்னில்
 நான்குறித்தார் மணமுடித்துப் பார்க்க வேண்டித்
 தந்தையார் இறந்ததால் தனித்து ருக்கும்
 தாயோடு நான்வளர்ந்தேன் வாய்த்த மாமன்
 மங்கையெனை மணத்தார்பின் அத்தா வென்றே
 அழைக்குமுன் மாய்ந்தார்ஸன் மீதா குற்றம்?
 இங்கென்னை அழைக்கின்றார் கைம்பெண் என்றே
 எண்மணத்தல் சரியாமோ நீவிர் என்றான்.

மலராத அரும்பில்நறு மணமு மில்லை
 மலர்ந்தமலர் நான்எனினும் மணங்கூடாதாம்
 உலவுகின்ற தென்றலிடைக் கைம்பெண் வாழ்வாள்
 உள்ள அதன் குளிரைநுகர் தலும்கூ டாதாம்
 நலியாத நாண்மலரில் தேன ருந்த
 நாடுவதும் கூடாதாம் பசித்த வண்டு.
 பொலிகின்ற முழுநிலைல் புள்ளும் பாடும்
 கைம்பெண்ணேன் மகிழுவதோர் பொருளே அன்றும்

சுரும்பார்க்கு மலர்ச்சோலை தென்றல் குழ்ந்த
 தூய்தான தனியிடத்தில் தோகை நெஞ்சில்
 அரும்பியோ மலர்ந்துபின் கீடு மாகி
 அரியதற் கனியாகிக் கனிந்த காதல்
 மருங்கோடி அருகினுள்ள கொழுகொம் பொன்றை
 கொளத்தாவி னுல் அதுதான் மறுத்த னுன்டோ?
 விரும்பிக்கை தாவினுள்! இன்ப ஆற்றில்
 வீழ்ந்திட்டான்! இருவர்யாழ் இசையா னர்கள்

(தந்து கண்ணி)

- கற் தனியே மிருக்கையில் இங்குவந்தாய்—இங்குக் கனியாக் கனியைக் கனியவைத்தாய்
- குப் இனியாத காயை வேறுத்தலுண்டு—பெண்ணே இனிய அமிழ்தை விடுதலுண்டோ?
- கற் இனித்த சுவவக்கட்டி உன்னிடத்தே—வைத் தேனிந்த வேம்பிளை நாடுவந்தீர்
- குப் இனிப்பது விட்டினில் இல்லையா—பெண்ணே இங்கே இருந்தது செங்கரும்பு!
- கற் கைம்மை உடையவள் நான்தானே—என்னைக் கட்டினவே உன்றன் கைதாமே
- குப் கைம்மையை உன்னிடம் காணேனே—உன்றன் கட்டின மைத்தைக் கண்டேனே

(கஸ்பகம் மண்திலை)

பாளையில் வெண்ணைய் இருக்கையிலே — இந்தக்
பாவையும் உண்ணு திருப்பானோ?
ஊனை வருத்தும் பசியுடையேன் — சோ
றுண்ண மறுத்தல் உயிர்மறுத்தல்.

இருமணம் ஒன்றும் இளைந்தாலும் — இது
திருமண மன்று தெருக்கூத்தே
திருமணம் என்று புரிவாரோ — அன்றீச்
கெய்யாம் வேதன்னி விடுவாரோ.

வெறு

காவிரைமுத்தது சேவல் — அன்பில்
நாவிப் பிடித்தது பெட்டை
நூவியினைத் திட்டதொன்றும் — உடல்
ஆர்ந்திட்ட தின்பத்தில் நன்றும்.

இச்செஸ்ற முத்தம் கொடுத்தார் — நல்ல
இன்பத் தமிழ்நூல் படித்தார்
அச்சமில் லாவகை உள்ளேன் — இனி
ஆரெணைத் தூற்றி நும் கொள்ளேன்.

எள்ளத் தனைமனக் கள்ளம் — இன்றி
யான்படிந்தேன் இன்ப வெள்ளம்
கள்ளத் தனம்செய்ய மாட்டார் — என்னைக்
கட்டி யணைத்திட்ட அன்பர்.

(குப்பன் மனிலை)

ஊடியும் கூடியும் இன்பம் — யாம்
உற்சேரும் அகன்றது துன்பம்
ஆடிய மாமயில் போன்றுள் — என்றன்
அன்பின் இலக்கியம் ஆனான்.

இன்பத்து நையினில் நானும் — அந்த
எந்திழை யானவன் தானும்
தென்றமிழ் நற்சவை யானேம் — இனித்
தீர்ந்தது வேகுறை எல்லாம்.

காட்சி 8

இடம் - மருதார்
 நேரம் - நான் முழுதும்
 உறு - கற்பகம், தாய் நீலி

அறுசீர் விருத்தம்

உண்டிருக்கும் உணவொழிந்தே உறுதோழிலின்
 செயல்மறந்து செந்தமிழ்த் தென்
 கண்டிருக்கும் சொல் மாறிக் கறையான
 நீலீஸ்யோன்று நெஞ்சந் தன்னில்
 உண்டெனவே நினைந்திட்டாள் ஒருவாமல்
 நிழல்போல உடனின் ருத்து
 கண்டறிய முனைந்திட்டாள் கற்பகத்தின்
 தாயான நீலி என்பாள்.

வண்டிருக்கும் மலர்க்கூற்றல் கற்பகத்தின்
 மனநிலீஸில் மாற்றங் கண்டாள்
 பண்டிருத்த நிலீஸமாறிக் கீருஷன் ரும்
 பாவையவன் தன் வயிற்றில்
 கொண்டிருக்கும் குறிப்பறிந்தாள் மனம்நொந்தாள்
 குறைவந்து சேர்ந்த தென்றுள்
 கண்டறிய நினைந்திட்டாள் கண்டறிந்தாள்
 கற்பகத்தின் நிலீஸ ணத்தும்

என்னுமை இனங்கொடியே உன்றனுக்கோர்
 இடையூறு நேர்ந்த தென்றுல்
 என்றனுயிர்க் குறுதியுண்டோ? என்செய்வேன்
 எதுரைப்பேன் கருக்கொண் டாயே
 என்றிசைக்கு முன்மறித்தே ஏந்தியையாள்
 இயம்பி டுவாள் “என்ன சொல்லுய?”
 பொன்வண்ண நறுமலரை நுகர்ந்திடுதல்
 பொறிவண்டின் குற்ற மாமோ?

என்மீதில் அன்புடைய தாய்ந்தான்
 எனைப்பெற்றுய் வளர்த்தாய் என்றன்
 கிள்ளநீலை நினைத்ததுண்டோ? இளமங்கை
 என்காதல் தெரிந்த துண்டா?
 தூன்மையறு முழுநிலவைக் கந்துமகம்
 மறைத்திடுமோ? தாய காதல்
 என்னுளத்தில் இல்லையா? கைம்மைநிலை
 மாற்றிவிடும்” என்றாள் நையால்.

காட்டு 9

இடம் — மதுரை.

நேரம் — காலை.

உயுப் — கற்பகம், நீலி.

மூடப்ப முக்கமெலைம் முழுவட்வா
வியளன்தாய் வருந்து கின்றுள்
கூடத்தான் பழக்குமோர் தாயொளித்த
குறுண்டோ குற்றஞ் சாட்டி
ஆடுகின்றுள் பாடுகின்றுள் அடுவயிறு
பெருத்ததடி அயலைர் கண்டால்
ஒடுங்கன் ஊரைவிட் தென்பாரே
ஒடிடுவோம் எனச்சொல் கின்றுள்.

விடுமுறைத் ராண் தெனக்குத் தாருங்கள்
தாயோடு வேற்றுர் சென்றே
மதிச்சுமையைப் பிறரறியா வண்ணம்நான்
அங்கேக்கி மருத்து வத்து
விடுதியிலே இறக்கிவைத்து நோய்தீர்ந்தே
நல்லபடி வீடு வந்து
ஏடுதியிலே உமக்கன்பு செய்திடுவேன்
என்குறையைத் தவிர்க்க வேண்டும்

கட்டு 10

கூடம் — வஞ்சி நகர்

நேரம் — காலை

உழுப் — கற்பகம், தாய் நீலி

இன்னவர் உஞ்சல் போக்கிப் பதிலினை
எதிர்பார்க்க துங்கால்

இன்றேதீர் வஞ்சி செல்க எனவந்த
அஞ்சல் கண்டார்

சென்றனர் தாயும் பெண் நூம்! சேர்ந்தாள் பெண்
மருத்துச் சாலை

மின்னந்தக் குப்ப அக்ளோ
பெண்ணவன் நிலைவே இல்லை.

நிறைந்தன பத்துத் திங்கள்
நேரிழை உடம்பு நெரந்தாள்
குறையிலா முழுநி ஸாப்போல்
கோதையாள் சேயை சன்றுள்
குறுகிய படிவந் தாங்கிக்
குப்பனே வந்தாள் என்றே
அறைந்திடும் படியே தொன்றும்
அவளீன் ர ஆண் குழந்தை

கறைச்சேற்றில் தோன்றுமொரு தாமகூப்பு
 காரிருளை நீக்கவரும் பகலவன்தான்
 முறையின்றி நடக்கும்மு டப்பழக்க
 முதக்கை வேறறுத்து முடருள்ளக்
 கறைபோக்க வந்தவைரு குலவினக்காம்
 கவிஞருளம் களிப்படையக் கடியபோரில்
 உறைகழித்து நின்றானிர் வானோன்ன
 ஒளிர்கினருன் இனக்குழங்கை உவக்குமாகோ.

காட்டு 11

இடம் — மருத்துவ விடுதிக்கு அண்டை விடு

சேரம் — நாலூ

உறுப் — சுற்பகம்.

தூஸ்ட்டு

பெருமக்கள் தம்மிடத்தில்

பேரொளியைக் காட்ட வந்த

பெற்றியனே என்கண்ணோ

பொன்னேந் கண் னுறங்கு!

இருநிலத்தில் இணைந்திருக்கும்

எக்குறையும் போக்கவந்த

எழில்நிலவே கண் னுறங்கு;

என் அன்பே கண் னுறங்கு!

தருநிழலில் தங்குதற்குத்

தடைவிதிப்பைச் சாடுவரும்

தடந்தெரளா கண் னுறங்கு!

மடங்கலே கண் னுறங்கு!

மருளின்றி மக்களெல்லாம்

மாறிலத்தில் வரழுவநும்

மன்னவனே கண் னுறங்கு!

தென்னவனே கண் னுறங்கு!

செய்யவாய்க் குறுநகையான
சிரேழிலில் தோன்றுமினங்
திங்கமே கண் னுறங்கு!
தங்கமே கண் னுறங்கு!
கொய்யாத நலுமலரில்
கட்டுமிக வண்டிக்கோபோல்
கார்விபிகள் தூன்மறைத்து
நேர்மகிழக் கண் னுறங்கு!

வையத்தை வாழ்விக்க
வந்திட்ட வார்ப்படமே
மகிழ்ந்துதீ கண் னுறங்கு?
மன்னவனே கண் னுறங்கு!
வைந்து தலைகுனிய
நானிலத்தை வென் றுவரும்
நாற்களியும் முத்தமிழும்
நன் ருய்க்கோய் கண் னுறங்கு!

கடல் 12

அங்கிருந்து வேறிடஞ் சென்று பிழைக்க
என்னுகிருர்கள்

சிறிலை நாள் கழித்துச்
கிறுவனே டறையில் புக்க
கற்பகம் தன்னை நோக்கி
நீலிதான் கழற இற்றுன்
உற்றநம் ஊர்க்குச் செல்ல
வேண்டுமே இங்கிருந் தால்
நற்படி நாளைப் போக்கல்
எப்படி முடியும் என்றுன்.

திருமணி யென்னத் தோன்றும்
தீதிலாக குழந்தை தன்னை
அருமருந் தலைய சேயை
அுகமார விரும்பு கிள்ளேன்
அரிவையே என்றன் பெண்ணே
ஆயினும் குழந்தை தன்னை
ஒருபோதும் சொண்டு போக
ஒன்னுது விட்டுச் செல்வோம்.

இலையோலைக் கையோ பேதாம்
 எடுத்துரில் நுழைவேர மானுல்
 எளிதாகப் பேசு வார்கள்
 இங்கேயே வளர்ப்ப தற்கோர்
 வளர்ப்புத்தா யைசற் பாடு
 வாய்ப்புறச் செய்வோம் அன்னுள்
 வளர்த்திடப் பொருள் கொடுப்போம்
 ஊராரின் வாய் அடைப்போம்.

இன்னன சொல்ல ஆற்ற
 நீலியை ஏதார்த்துத் “காயை
 என்னவா நென்றன் சேயை
 இவ்விடம் விட்டுச் செல்வேன்?
 அன்றினை விளக்கி வரமும்
 ஆவியும் கண்ட துண்டோ?
 துன்பத்தை அளித்த தம்மா
 நீஇன்று சொன்ன சொற்கள்.

கண்ணி நூள் மணியைப் போக்கிக்
 கவி நுற வாழ்த துன்டோ?
 என்னரும்கியை யானும்○
 இமைப்பினில் பிரிய நேர்ந்தால்
 தன்பெருங் குளத்தை நீத்த
 தவியோரு கென்டை மீன்போல்
 என் நுயிர் பிரிதல் திண்ணைம்”
 என் ருக்கு பகும்து டித்தான்.

உலகவர் பழிச்சொற் கஞ்சி
 ஊமையாய் வாழ்வோ மரயின்
 நிலையறிந் துலகம் வாழ்தல்
 என்றுதான் நிகழ்த்து வாயே
 புலையன்று திடை யன்று
 கைம்பெண்ணுள் மனத்தைப் பூணல்
 நலமென மக்க ஞக்கு
 தாழுணர்த் திடவேண் டாமோ?

சேயோடு வேற்று ருக்குச்
 சென்றுநாம் வாழ்ந்த ருப்போம்
 போயொழிந் திட்ட தில்லீஸ்
 எனக்குள்ள புலைம் அம்மா
 ஓயாமல் உழைப்பேன் என்றுல்
 ஒருவேலை எவரும் சவார்
 மாயாமல் உணையும் காப்பேன்
 கைந்தனைக் காப்பேன்'' என்றுள்.

வருபோதுர் போவோம் என்று
 வஞ்சிக்கு நீலி சொன்னான்
 விரைவிலில் பயணப் பட்டார்
 இருவரும் விலைப் புறத்தில்
 அருமையாம் கைந்தன் தன்னை
 அன்பினுல் அணைத்த வண்ணம்
 ஒருவேலை தாரீர் என்றே
 ஊராரைக் கேட்ட லைந்தான்

காட்டி 13

இடம் — பேருர் மருத்துவ நிலையம்

நேரம் — காலை

**உறுப் — மருத்துவர் மகாலிங்கம், பொன் னுவேல்
மருதாயி, நோயாளிகள் முதலானேர்.**

அதனால்

சிற்றார் பலப்பல சேர்ந்தது பேருர்
வற்று நிர்திலை வானி சோலை
உற்றது! வளத்தது! நன்று
கற்றுச் சுனம்போற் கவிப்பட்ட டுவதே!

அறுசீர் விருத்தம்

அவ்வுரிமை அறங்காலை அறிஞாட்டுக்
கலைக்கோட்டம் வாழ்வி னுக்கே
ஓவ்வாத நேரம்போக்கும் ஒம்பரிய
நிலையங்கள் உண்டு. மற்றும்
செவ்வனே செய்திதநும் அஞ்சற்
கூடங்கள் சிறந்தி ருக்கும்
இன்மையினால் இல்லாத ஜூர்ஸனினும்
மிகையன்று பேருர் தானே.

அதவால்

மருத்துவ நிலையம்

வருத்துநோய் தீர்க்கும் மருத்துவர் ஒருவர்
 மருத்துவ அறிஞர் மகாலிங்கம் அவர்பெயர்!
 மருந்தைப் பொருந்தக் கலந்து தருவார்
 பொன்னு வேல்ளனப் புகல்வர் அவர்பெயர்!
 மருதாய் என்னும் மாதும் ஒருத்தி
 மருத்துவம் பணிச்சியாய் இருந்து வநுவான்!
 பேசுர் மருத்துவச் சாலை யென்றால்
 ஆரும் புகழ்வர் ஆயினும் அங்கே
 ஒருநாள் நடந்தை உரைத்திடு கிண்றேன்
 பஸ்வலி என்று பகர்ந்தான் ஒருவன்
 இதீனிக் கெட்டங் கிருந்த மருத்துவர்
 பஸ்லை அதற்றினால் பயனுண் டென்றார்
 பஸ்வலிக் காரன் பகரு கிண்றான்:—
 பஸ்வலித் தால்பஸ் கீஸ்பிடிங் கிடுவீர்
 கண் வலிக்குக் கண்ணையோ பிடுங்குவீர?
 நடிவயிறு வலித்தால் குடல்மிடு கிடுவீரோ?
 என்று சித்தபாடி எதிரில் நின்றான்.
 பஸ்லின் மருத்துவர் படபட வென்று
 பஸ்லைக் கடித்துப் பரதா! இவணைநம்
 எல்லைக் கப்பால் இழுத்துப் போவாய்
 என்று கூறினார்! இன்னேநு பக்கம்
 கல்லூடியால்கால் முறிந்த தென்றான்;
 சொல்லடி யாலே துன்புற் றேன் நான்
 மநந்து கொடுப்பீர் என்பத்மற் கேருபால்;

வன்பினி தீர்க்க வருவார் சிலபேர்
 என்பினி தீர்என இயம்புவார் மருத்துவர்!
 பணந்தந்து பினிதீரப் பயணம் ஆவார்
 ஏழைகள் பணமிரை எனினும் அன்னவர்
 பாழு நோயும் பறந்திடச் செய்வார்.
 இவைசச் சோற்றை எண்ணிச் சிலபேர்
 வளின்று கூறி வந்து புகுவார்.
 சோம்பி அங்கே தூங்கித் தூங்கித்
 தூய உடம்பில்நோயு குழுவும் பெறுவார்.
 நோயின் நிலையை நுவல நாணியதால்
 அழிந்து போனவர் அளவற் கேரூரே
 நிலையத்தின் அண்டையில் நீன விடுதிகள்
 பலவுண்டு நோயினர் சிலரதி விருப்பார்
 காலையில் மருத்துவர் கணிவொடு தங்கள்
 வேளை தொடங்குவார் விடுதிகள் எங்கும்,
 முதலை தன்னில் முரிசாமி என்னும்
 நோயாளி கிடந்து பாயிற் புரண்டாள்.
 மருத்துவர் வந்தார் மருந்து தந்து
 அமைப்பாய் இரும்என் ரஹிலித் நேகினே
 அடுத்த அறையில் அனலில் விழுந்தநால்
 கடுக்கும் வலியுடன் களிந்து மெய்யுடன்
 குப்பு சாமி கூகூ என்று
 கூச்சத்தும் துடிப்புமாய்க் குண்டு கட்டாய்க்
 கட்டில் ஒன்றில் களிமுந்து கெட்டந்தான்

மருத்துவம் வல்ல மகா ஸிங்கரும்
 பொன்னு சாயி, முவை மருதாய்
 ஆகி யோரும் குப்பணி யனுகி
 மருந்து பூசிப் பெருந்துணி விசித்துப்
 பொருந்து முறைகூறிப் போகும் போது
 மருதாய் என்னும் மநத்து வச்சியை
 இவர்க்குத் துணையாய் இருவென் ருரே!

காட்டி 14

இடம் — மருத்துவ நிலையம்

காலம் — காலை

உறுப் — குப்பன்; மருதாயி

தாங்கா வலியைத் தணிவு செய்வாள்
 நீங்கா அயர்வை நீங்கச் செய்வாள்
 வீங்கிய இடத்தில் வெந்தீர் ஒத்துவாள்
 அழுக்குத் துணியை அசற்றித் துவைத்த
 நல்ல துணியால் நாடெறாறுங் கட்டுவாள்
 அல்லும் பகலும் அடிக்கடிச் சென்று
 சென்றும் உணவு செலுத்தி உதவுவாள்
 குப்பன் அவள்பால் கொள்ளொன்று மகிழ்ச்சியால்
 ஒருநாள் காலையில் உரைக்க இற்றுன:—
 மருத்துவர் பணிச்சியே மாதரசே கேள்
 மணிபுரி என்னும் பெநும்படி வாழ்வேன்
 அவ்வூர் வாழும் ஆயிரை ஒருத்திபால்
 செல்வக் களிப்பால் சேர்ந்தி ருந்தேன்
 இருக்கையில் அவளும் கருக்கொள் ஸானுள்
 அவளொரு கைம்பெண் ஆக ஸாலே
 உள்ளு ருக்குள் பிள்ளைபெற நாணி
 வெளியூர் செல்ல விடைகேட்ட டாள் எணைப்
 பரவிநாள் போன்று பகர்ந்தேன் போனுள்.
 அதன்பின் நடந்ததை அறிவிக் கிண்஠ேன்:—
 கட்டிய மளைவி கண்ணேய் என்றுள்

ஒட்டிய உறவினர் ஒடி வந்து
 மருத்துவம் வேண்டாம் மருத்துவம் வேண்டாம்
 சித்திரை மாதம் முழுமதி நாளில்
 பத்தர்கள் சேர்ந்து பரங்குடன் நெநுப்பில்
 நடப்பார் அன்று நங்கையும் நீயும்
 நெநுப்பில் நடப்பதாய் நேர்ந்து கொள்ளுத
 என்றனர். நானும் சரிதான் என்றோன்
 அதுபோல் ஒருநாள் அன்றியிதி விழுவில்
 வேண்டினேர் பழநும் விரைந்தனர் ஆகி
 ஆடியும் பாடியும் அருளினை வேண்டியும்
 பழுவுமங் கையரும் பலர் ஆ டவரும்
 ஒருவர்பின் ஒருவராய் நெநுப்பில் நடத்தனர்
 நானும் நங்கையும் நெநுப்பில் இறங்கினேம்
 முன் நும் மின்னும் முட்டினர் பலரே
 என்மனை யானும் யானும் நெநுப்பில்
 கலிழ்ந்து வீழ்ந்தோம் கைகால் உதறிக்
 குதித்தோடி மறுபுறம் குப்புற வீழ்ந்தோம்
 பொன்னுடல் எல்லாம் பொரிந்த அப்பளம்!
 உடற்புன் எல்லாம் ஒழுதும் அவன் அருள்!
 வீழ்ந்த போதே என்றன் மெல்லியை
 மீட்க எண்ணினேன் கேட்பாய் மாதே
 அவன்முகம் கரிந்தது துவனுடல் வெந்தது
 பக்கத் திருந்தவர் பரபரப் புடனே
 தீறு பூசியும் வேப்பிக்கீ நிழற்றியும்
 மரியின் எதிரில் மங்கையைக் கிடத்தி
 நீவிட்ட வழினை நிகழ்த்தி நின்றனர்
 நீவிட்ட வழியே தெரிவை சென்றனள்!

இறப்பெனும் உலகம் இருகை ஏந்தப்
 புறப்படும் போதும் போகா திருக்க
 எந்த அருளையும் செய்தில்லை மரரி!
 துணைவியைப் பிரிந்து நான் துயருறும் போதே
 எனையும் அவனுடன் ஏதும் வண்ணம்
 ஆவன செய்தார் அடியேன் தப்பினேன்
 மருத்துவ விடுதி வந்து சேர்ந்தேன்
 சுற்றுத் தாரும் துணைசெய மருத்தார்
 பொருளைப் படைத்தேன் ஒருபய வில்லை
 என் னுயிர் காத்தாய் என் னுயிர் காத்தாய்
 இன்ன நன்றி என்றும் மறவேன்
 என்று குப்பன் இயம்பி அழுதான்
 தோழரே! இன்பமும் துன்பமும் இயற்கையே
 ஆயினும் அறமே இன்பம் ஆக்கும்!
 அறமெனப் படுவதோ அழுக்கிலா மனமாம்
 மனதலம் என்பது சொல்மா ருமையே!
 மருந்து பூசும் மருத்துவப் பகுதியே
 மங்கை என்கடன் மற்றதே செய்தேன்
 துன்பம் தவிர்க்க தோழரே! என்று
 கூறி அகன் ரூள் மருதாய்
 ஆறுதல் உற்றுன் குப்பனும் ஆக்கே.

குட்டி 15

இடம் — பேசுர் மருத்துவ விடுதி

நேரம் — காலை

உறுப்பு — மகாஸிங்கம், குப்பன், வேலைக்காரன்

குப்பன் உள்ளம்அக் கோதைமேற் சென்றது
 மின்டும் காண விருப்ப முற்றுன்
 ஜோப் பியாட்டை அணிந்த அவன்குர்
 திராவிடப் பெண்ணே திராவிடப் பெண்ணே
 என்று தனக்குன் இயம்பிக் கொண்டான்
 அன்னும் அழகியோன் வெள்ளை முக்காடும்
 கண்ணுக்கு தீக்க கண்ணுடி அமைப்பும்
 குப்பன் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டன்.
 புண்ணேலாம் ஆறிப் பேராசின எனக்கே
 தீய்ந்த இடமெலாம் செம்மை ஆயின
 இன்றே வெளியில் ஏகினும் ஏகலாம்.
 விடுதித் தலைவரின் விடைதான் தேவை
 விடைதரின் இன்றே வெளியிற் சென்று
 தனியே அந்தத் தையலைக் கண்டு
 செய்த உதவிக்குக் கைமாறு தருவேன்
 ஆயினும் அவளின் விட்டை அறியேன்
 என்றில் வாரே என்னும் நேரம்
 விடுதி பெருக்கும் வேலைக் காரன்
 அங்கு வந்தான் குப்பன் அவனிடம்

மருதாய் முகவரி வாஸ்ரிக் கொண்டான்
 மகாலிங்க ஞாம் வந்து சேர்ந்தார்
 குப்பு சாமியே “குணமடைந்து விட்டார்
 இங்றே விட்டுக் கேகலாம்” என்றார்
 குப்ப அக்தக் “கொல்லையில் நட்ட
 பருத்தி புடவை காய்த்த” பாங்காய்
 இருந்தது. விடுதி விட பேசினான்
 மருதாய் இருக்கும் தெருவை நோக்கியே.

காட்டி 16

இடம் — பேரூர் மருத்துவ விடுதியின் தெரு
நேரம் — நடுப்பகல்
ஏறுப் — மருதாயி, குப்பன்

விடுதியை நீங்கி வெளிப்படும் குப்பணி
மருதாயி தொடர்ந்தாள்! வருக என்றான்!
வருக என்றான் தெருவின் நடுவில்!
எங்குச் செல்கின்றீர் என்றான் மருதாயி
உனவிடு தேடி ஒடு கிண்டேன்
என்றான் குப்பன். என்னுடன் வருக
என்று மருதாயி இட்டுச் சென்றான்.

கட்ட 17

இடம் — மருதாய் வீடு
 காலம் — நடுப்பகல்
 உறுப் — மரு, நீலி, குப்பன்.

அம்மா என்றே அழைத்த படியே
 தன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான் மருதாய்
 கதவைத் திறந்தாள் கட்கில் நீலி.
 நீலியைக் குப்பன் நேசில் கண்டதும்
 மருதாய் முகத்தை மற்றெருகு தடவை
 உற்று நோக்கினான் உயிர் பணத்தான்.

* * *

வீட்டினுட் சென்றார் மெல்லியும் குப்பனும்.
 குப்பன்றாற் காலியில் குந்திக் குனிந்தான்.
 மருதாய் தன்கடை மாற்றி வீட்டுடை
 கட்டி எதிரில் கற்பக மாக
 வந்து நீலிர் வந்தேன் என்றான்.
 காதற் பினியைக் கட்ந்தாய் அந்நான்;
 ஏதும் கைம்மா றந்ததில் கூநான்
 தீப்பட்ட யுண்ணைத் தீர்த்தாய் இந்தான்
 பணந்தர வந்தேன் பாவிவேன் என்றான்;
 பணம்ப டைத்தீர். படுபணம் படைத்தீர்.
 பாவையர் மயங்கப் பணம்ப டைத்தீர்.
 கற்பைக் கெடுக்கக் கடும்பணம் படைத்தீர்.
 நற்பன் மிழக்கப் பொற்பணம் படைத்தீர்.
 பிறரை அச்சுறுத்தப் பெரும்பணம் படைத்தீர்.

உமக்குற்ற மானம் ஒழியவும் தீமைகள்
 இமைக்குமுன் எய்தவும் இழிபணம் படைத்தி
 அப்பணம் எனக்கேன் ஜயர என்றுள்.
 அதற்குன் அங்கே அவன்மகன் போன்னன்
 ஜந்தரை ஆண்டின் அருமைச் செல்வன்
 சுவடியும் கையுமரய்த் தோன்றி, அம்மா
 இந்த ஜயர யார்? என்று கேட்டான்
 திருமண மின்றிநான் பெற்ற செல்வத்தின்
 உருவ வித்தவர் உன்தந்தை என்றுள்;
 குப்பன் மகளைத் தாக்கிக் கொண்டு
 முத்தமிட் டனைத்து மொம்புமுல் காலைக்
 கண்ணீர் ஆட்டிக் கைதொழு தெழுந்து
 பெண்ணே மனவிக்க நண்ணினேன் உன்னை;
 உன்னை யல்லால் ஒருபுகல் இல்லேன்
 இருவரும் மறுமணம் புரிந்து கொள்வோம்
 என்று கெஞ்சினான். இதனைக் கேட்ட
 நீலை ருத்தம் நீங்குக என்றுள்
 கற்பகம் குப்பனின் கருத்துக் கிசைந்தான்
 குப்பன் வெந்தீரில் குளித்தி ருந்தான்
 கற்பகம் துணைசெய்து களிப்புறு கின்றுள்
 சிறப்புச் சுயையல் செய்யப்
 பறக்கின்றுள் அப் பீவையின் தாயே!

கட்ட 13

இடம் — மணிபுரி.

நேரம் — காலை முதல் மாலைவரை

உறுபு — மணமக்கள், வேவனுர், பெருமக்கள்,
சிறுகள், உறவினர், முதலியோர்

எண்சீர் விருத்தம்

திருத்தியநற் பதிவுமணம் என அழைப்புத்

திருமுகத்தைக் கண்டவர்கள் பலரும் வந்தார்

பெருந்திரளரய் வந்தார்கள் கேள்வி எல்லாம்

பெற்றேரும் உற்றேரும் வரவேற் குர்கள்

அரும்பண்டு வாய்ந்தவராம் வேல னரை

அவைத்தலைமை ஏற்கவெனக் கேட்டுக் கொள்ளப்

பெருமக்கள் கைதட்டி மகிழ்ச்சி காட்டப்

பெரியரவர் தலைமையுரை நிகழ்த்த ஸானுர்:—

தோழியரே! தோழர்களே! நடக்கும் இந்தக்

தூயமணம் கைம்மைமணம் எங்கும் என்றும்
வாழியவே! இந்தாடு வாழ வேண்டில்

மறுமணம்நற் கலப்புமணம் வாழ வேண்டும்!

பாழரக்கும் குழந்தைமணம் காதல் கானும்

பழையழை சேர்ந்த மணம் ஒழிதல் நன்றாரும்.

ஏழையரும் கைம்மையரும் நினைந்த அன்றே

இயறும்வகை மணமுறைதான் அழைய வேண்டும்.

கைம்மைமணம் புரிந்துகொணும் கற்ப கத்தைக்
கடிமணத்தால் அடைந்திட்டார் காலம் சென்றுச்;
இம்மங்கை இளமைத்தனை அழகை நெஞ்சில்
இளைக்காமல் உள்ளது காதல் தன்னைச்
செம்மாது ணைதனிலே முத்துக் கன்போல்
சிந்தாமல் சிதருமல் அமிழ்த்தி வைத்தால்
கைம்மீறிப் போகாவோ? மரனம் போக்கும்
கதைவளர மாட்டாதோ? என்னிப் பாரீர்.

மனைவி இறந் தால்திருவன் வேறு பெண்ணை
மறுமணமாய்க் கொன்றுகின்றுன் அதுவே போல
இனியானை விட்டெராவுன் இறந்து போனால்
இவள்திருவ ணைமணந்தால் என்ன தீமை?
தனியான இந்நாடு கைம்மைப் பெண்ணைத்
தக்கானை மணக்கும்வகை செய்யா விட்டால்
துனிதீர்தால் எவ்வாறு? மக்கள் வாழ்க்கை
தாய்தாவ தெவ்வாறு? சொல்லு விரே!

இளந்தலைக்கைம் பெண்ணைரி கற்ப கத்தை
இங்குறுதோ முர்குப்பு சாமி என்பார்
உள்மாரக் காதனித்தார் காதல் வாழ்க்கை
உவப்புறந டாத்திவந்தார் ஒருசேய் பெற்றுச்
விளாந்ததிது. மனமொப்பி இன்ற வர்கள்
வெற்றிபெறப் பதிவுமணம் முடித்துக் கொண்டார்
இனிஒன்றும் இதில் இல்லை! நாடு பெற்ற
இனிதீர்த்தார் இன்னவர்கள் வாழ்க! வாழ்க!

இவ்விரண்டு மாலைகளை உங்கள் பேரால்

இவர் அனியச் செய்கின்றேன் இவர்கள் மேலும்
செவ்வையுற அறஞ்செய்து பொருள் மிகுந்தே

அளப்பரிய புகழ்பெற்று மக்கள் பெற்றே
ஒவ்வொருதா ஞம்பெர்தும் இன்ப நாளாய்

உயர்வாழ்வு பெறுகளன மீண்டும் உங்கள்
மெய்வாய்ந்த பெயராலே வாழ்த்து கின்றேன்!

வேலனுர் இஃதுரைத்தார்! அவையார் வாழ்த்து!

சிறுவர் பாடல்

வாழ்க! வாழ்கவே!
புதுமுறைத் திருமணம் புரிந்தநற் காதலர்
வாழ்க! வாழ்கவே!

பதவுத் திருமணம் எதிலும் விறந்தது
பாவையர் ஆடவர் மினைத்து வைப்பது;
அடிமை யின்றி அணைவரும் ஒன்றாய்ப்
படிமிகச் சேர்க்கும் மறுமணம் கொண்டோர் - வா

தாலி கட்டுதல் தையலை ரடிமை
கேளிச் சின்னம் கூடா தென்றே
கைம்பெண் கொடுமை களவும் கொலையும்
காட்டிடு மென்றே கடிமணம் புரிந்தோர் - வா

உரிமை யாவும் உடமை எல்லாம்
சரிதீக ரென்றே சான்று பகரும்
நிலமிகச் என்றும் பலபனி புரிந்து
குலவி மகிழ்ந்தே காடி எந்நானும் - வா

கன்னல் மொழியான் கருதிடும் துணைவன்
தென்னவ னென்றே தேர்ந்திடும் துணை
தொன்மொழித் தமிழும் ஈவையும் போல
என்றும் ஒன்றியே நெடுகே அவர்கள் - வாழ்.

என்டீர் விருத்தம்

வந்தவர்கள் இவ்வாறு வாழ்ந்துக் கூறி
 மர்யாதை செய்வெப்பறி மகிழ்ச்சி யோடு
 செந்தேனின் மொழியுடையான் கற்ப கத்தின்
 சேய்குப்பு சாமியின் நன்றி பெற்றுத்
 தந்தமது விடுசென்றுர். தமிழ் கைதான்
 தலையான கலையமிழ்து முழக்கத் தோடு!
 வந்தவரில் உறவினர்கள் நண்பர் சில்லோர்
 வருந்தியலைத் திட்டதனால் விருந்துண் டர்கள்.

கட்டுச் 19

இடம் — ஷ யூர்ச் சோலீஸ்

நேரம் — மாலீஸ்

உறுப்பினர் — கற்பகம், குப்பன், அவர்களின்
ஆரூண்டுள்ள பையன்.

இந்து கண்ணிகள்.

மாவுமனி எாவும்ப லாவும் — பழு

மன்னவர் தோனென ஒங்கும்;

காவும் குமில்பல அங்கே; — தம்மில்
கொஞ்சிடும் கிளைகள் ஓர்பால்!

தாவும் குரங்குகள் ஒர்பால் -- அவை
தங்கப் பழுங்கள் பறிக்கும்.

தாவும் நறும்பொடி தென்றல், — குளிர்
தோய்க்கச் சிலிர்த்திடும் சோலீஸ்!

நிற்கும் கிளைபற்றித் தாவும் — ஒரு
நீள்கொடி வெண்முத்து மூல்லை!

கற்பகம் அங்கது போலே — தன்
காதலன் தோளினிடி சாய்ந்தே

முற்படு சோலீஸ எப்பை — நெஞ்சில்
முனும் மகிழ்வொடு கண்டே

தெற்கு வடக்காய் உலாவி — இரு
சிட்டுக்கள் இன்புறல் கண்டான்!

என்முகம் பாரடி வஞ்சி — காதல்
 இன்பநி கூவினில் நொந்தேன்
 என்று மொழிந்தனன் குப்பன் — அவன்
 இந்தா எனத்திரும் புங்கால்

அன்பு மகன் அங்கு வந்தான் — அவன்
 அப்பாஅம் மரன்ற மூத்தே!
 தன்துணைக் கீழும்முத் தத்தை — மகன்
 தனக்குத் தந்து மகிழ்ந்தான்!

முற்றும்.

முந்திய வெளியீடுகள்: நல்ல புத்தகங்கள்!

கவியரசர் பாரதிதாசன் எழுதியவை

மக்கட்பேறு. குடும்ப விளக்கு — நான்காம் பகுதி. குழந்தையின்பத்தைச் சுவைபடச் சொல்லு வதுடன், குழந்தை வளர்ப்பு, குழந்தைப் பாட்டு, விளையாட்டு - இவைபற்றியும் தெளிவு படுத்துகிறார் கவியரசர்.

அழகிய கிளேஸ் பதிப்பு. 62 பக்கங்கள்.

விலை 10 அறு

முதியோர் காதல். குடும்ப விளக்கு ஐங்காம் பகுதி. இளங்காதலர்கள் மக்களைப் பெற்றனர். அறங்கள் பல புரிந்தனர். பேரர்களைப் பெற்றனர் - முதுமையடைந்தனர். அவர்கள் வாழ்வு இன்பம் நிறைந்தது என்பதை விளக்குகிறார் கவியரசர்.

அழகிய கிளேஸ் பதிப்பு. 38 பக்கங்கள்

விலை 6 அறு

கவியரசரின் எல்லா நூல்களும் எங்களிடம் கிடைக்கும். விவரத்துக்கு எழுதவும்:

அமைச்சர்:: பாரதிதாசன் பதிப்பகம் ::புதுச்சேரி

